

פרפר ברשת

200

ת י א ט ר ו
בית ליסין

הת'אטרון העידוני
באר-שבע

שרשרת ברזל

קומדיה מאת ריי קוני

תרגום:

אהוד מנור

בימוי:

לסלי לאוטון

תפאורה:

דגלאס היפ

תלבושות:

דידי גולן

תאורה:

ראובן וולנר

המשתתפים (לפי סדר הא'-ב'):

אבי אוריה - סטנלי גרדנר

שלמה בר-שביט - אבא

שירילי דשא - מרי סמית

אורנה כץ - ברברה סמית

ספי ריבלין - ג'והן סמית

וכן:

אורי אומנותי - גאבין סמית

טלי בן-יוסף - ויקי סמית

הצגה ראשונה: 1.11.2002 משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה

צורת של פריסה

וחוקר התיאטרון ג'ון לאהר בהתייחסו ללב הז'אנר, "בקצב מסוים כל הדברים מתדרדרים ומתפוררים. בקצב המטורף הזה, פאניקה תופסת את מקום ההיגיון, והדמויות מונעות אל מעבר לאשמה ומעבר לחיבור ביניהן. הבדיחה בלב ליבה של מהומת הפארסה היא שאנשים מבטאים במילים את רצונותיהם וצרכיהם, אבל הדמויות האחרות השקועות בעצמן עד כדי גיחוך, פשוט אינן מקשיבות."

אם **ביתוש בראש** של פיידו, מהיהלומים שבכתר הפארסה הקלאסית, שני אנשים שונים (בגילומם של שחקן וירטואוזי אחד), המצטיינים בדמיון פיזי מדהים למדי, נחשדים כאותו אדם הרי **שבפרפר ברשת** לא מדובר בטעות בזהות, או בזהות כפולה, כי אם בחיים כפולים ממש - כר נרחב לתחבולות בימתיות ולתעלולים קומיים, שהרי הכל יכול וצריך לקרות פעמיים! סט כפול של קרניים צומח לשתי רעיות חוקיות (לכאורה), והבעל נתפס עם המכנסיים למטה (תמונה הכרחית בכל פארסה תקנית) על ידי שתי נשים זועמות, ולא אחת. עיקרון נוסף של פארסות הוא הנחתת גיבוריהן ברגע הלא נכון במקום הלא נכון. במקרה של פארסת חיים כפולים, גם הרגעיים הלא נכונים והמקומות הלא נכונים מוכפלים לתועלת האפקט הקומי.

למה לצחוק פעם אחת אם אפשר לצחוק פעמיים?

סקס הוא המניע - והמנוע - האמיתי של כל פארסה. מיניות האדם הייתה מאז ומעולם מקור בלתי נדלה להומור ושנינה, והיא זו שמאחדת בין כל העמים, הדתות, החברות והתרבויות ומגשרת על כל הפערים הידועים. יצר מיני בסיסי יש לכולם, טוענים קוני ועמיתיו, והסתבכויות על רקע תשוקה מוכרות מובנות בכל השפות, אפילו בסינית (שאליה מתייחס קוני ב**פרפר ברשת**). אם בטרגדיות הסתבכויות שכאלה עלולות להוביל לאסונות הרי גורל ולשפיכות דמים, הרי שבפארסה הסוף הוא בדרך כלל טוב, תמיד יש מקום לתקווה וכולם מפיקים את הלקח הנדרש ונשארים בחיים, עד ההסתבכות הבאה, מן הסתם.

יש טוענים כי ההומור השכיח בפארסות הוא מהסוג שמתחת לחגורה, תרתי משמע, אבל טענה כזו חוטאת למעקב האמיתי שמחזות מהז'אנר הזה מבצעים אחר הטבע האנושי בכללותו, שרדיפת שמלות וריכסוני מכנסיים הם רק כמה סממנים מידיים שקופים שלו. כשתילי תילים של אי הבנות, אי דיוקים ואי סדרים נערמים יחד ויוצרים את הכאוס המאורגן בקפידה כמעט מדעית - מתמטית של הפארסה, אין מנוס מלראות בז'אנר תיאטרוני מבדר אך שנוי במחלוקת זה גם אמירה על חוסר התקשורת האנושי. זוגות נשואים, זוגות אוהבים, הורים וילדים, חברים קרובים וזרים גמורים, כולם מתקשים לתקשר זה עם זה ולהביע באופן בהיר וצלול את אשר על ליבם. אפילו לשקר כראוי אינם יודעים,

ריי קוני הוא מאשפי הפארסה המודרנית, רב אמן מיומן של דלתות מסתובבות. מיטות מתמוטטות, ארונות גדושים בבעלים בוגדניים ונשים פוחזות, וסודות ושקרים ופלונוטרם לרוב, וכל המרבה הרי זה משובח (ומצחיק) עוד יותר. קוני לצד אלן אייקבורן הוותיק, הוא מאבות המזון של הפארסה הבריטית המתחדשת, זו המתעקשת לשבור ולנתץ את הדימוי השמרן והחסוד של בני האומה הגשומה; בפארסות כמו **בלי סקס בבקשה**, **אנחנו בריטים** (ותרת שהייתה למטבע לשון נפוצה), **אזרחים חפים מפשע** מסתבכים בעל כורחם בסקנדל בעל ניחוח סקסואלי (הם מקבלים בטעות משלוח עצום של חומרים פורנוגרפיים שמעולם לא הזמינו ושכמובן אינם יודעים כיצד להיפטר ממנו ברגעים קריטיים, וזה הולך ומסתבך ומסתבך והולך, כמנהג כל פארסה המכבדת את עצמה), וכמו כן נטען בעבר כי ההבדל בין פארסות צרפתיות (כשל לאביש ופיידו, יוצרי **כובע הקס האיתלקי ויתוש בראש**, בהתאמה) הוא שהגיבורים, או האנטי גיבורים הצרפתיים מואשמים בניאופים שבהם אומנם חטאו, בעוד שהגיבורים - או האנטי גיבורים - הבריטים מואשמים בניאופים שבהם מעולם לא חטאו, אבל אז באו אייקבורן וקוני והוכיחו שגם הבריטים יודעים להתפרפר, אף כי יש להם נטיה ברורה להתנצל על כך כמו בכל תחום אחר. ב**פרפר ברשת**, למשל, מנסה נהג מונית ביגמיסט למנוע בכל מחיר משתי נשותיו - שאינן יודעות האחת על קיומה של השנייה - להיפגש זו עם זו, אך הוא הולך ונלכד לא רק ברשת השקרים של עצמו, כי אם גם ברשת התקופתית הבלתי נמנעת של האינטרנט. מלכודת היא מלה - וסיטואציה - בלתי נמנעת כשמדובר בפארסה. גיבורי הפארסות טומנים לעצמם מלכודות שמהן יתקשו להיחלץ, וכמובן נופלים בלי היסוס למלכודות שטמנו להם, לעתים בתום לב, לעתים בדרך, אויבים ואוהבים מכל עבר. קוני מאמין כי הפארסות הטובות ביותר הן למעשה טרגדיות. "ברוב הטרגדיות", הסביר המחזאי, "הנושא הוא מאבקו של היחיד נגד כוחות כבירים הפועלים נגדו ונסיגותיו להלחם בהם. גיבור הטרגדיה, בדרך כלל, מתענה בשל מגרעות באופיו ובשל אי יכולתו להתגבר על מיגבלותיו בתנאי לחץ. לדעתי זה מסכם את רוב הפארסות שלי! הקומדיה מטפלת בדמות יוצאת דופן בסיטואציה יומיומית. הפארסה (והטרגדיה) לעומת זאת, מטפלת בדרך כלל באנשים רגילים שמנסים להתמודד עם סיטואציות יוצאות דופן. אין שום הבדל בין גבר שמוצא את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בפארסה, לבין גבר שמגלה את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בטרגדיה. תגובת הבעל בשני המחזות היא זהה. ההבדל הוא בתגובת הקהל."

היגיון בשגעון, או: על מה המהומה?
"פארסה נשלטת על ידי חוק המומנטום", כתב מבקר

לא כל כך מהר). את מי להאשים? את הקידמה, כמובן, את המכונה שהכניעה את רוח האדם...

בפרפר ברשת, אדם קשיש חרש וסנילי אחראי על שיבוש מהלכים רבים בעלילה (ומכאן, לפי אותו היגיון פנימי מעוות של הז'אנר, למעשה על קידום העלילה). אחת מנקודות הזכות המרעננות של הפארסה היא היותה לחלוטין בלתי תקינה – פוליטית. כך היה עוד לפני המצאת הפוליטיקלי קורקט (שהיא חסרת הומור מעצם קיומה), וכך יש לקוות, יהיה הרבה אחריה. בפארסה אין פרות קדושות ואין מטרות שאינן ראויות ללעג ולקלס. זקנים, צעירים, חולים ובריאים, חוטאים וצדיקים (מפוקפקים), בני מיעוטים וגם סינים, כאמור, (שבהחלט אינם מיעוט, אך תמיד סופגים בדיחות מרשעות למדי מכיוון המערב), כולם מושמים לחוכא ואיטלולה בשם הצחוק הגדול והבריא מפגמיו המרובים של האדם, בן התמותה באשר הוא, הכל לגיטימי, הכל מותר, הכל הולך ואף מבורך. דווקא משום שהבדיחה היא על חשבוננו, אנחנו הראשונים לצחוק.

תמר ארצי

והמחשבה על כמה צרות מיותרות היו נמנעות אם אנשים היו פשוט מקשיבים יותר אחד לשני, היא לא פחות מאשר מסמרת שיער. מצד שני, אילו היו הקשבה ותקשורת אנושית נטולת הפרעות, לא היתה פארסה.

הקדמה אשמה

דווקא שילוב האינטרנט בפרפר ברשת חושף, מנציח ומחדד את סינדרום התקשורת הבין-אנושית, שהולך ומחריף מדור לדור. לכאורה, הנה אמצעי מושלם לקירוב לבבות, רשת עצומה של נתוני מידע ואפשרויות קישור. הטכנולוגיה בשרות האדם. למעשה, רשת שקל להילכד בה אך קשה להיחלץ ממנה, רשת עמוקה ומתעתעת של כזבים ואשליות, העלולה להרחיק בני אדם זה מזה במקום לקרב ביניהם, שההתמכרות לה באה על חשבון הקשבה בסיסית ושלא אפשרויותיה עשוי רק לסבך את החיים המסובכים ממילא. בלחיצת כפתור אחת נהרסים חייו הכפולים של נהג המוניית הביגמיסט. אה, איפה התמימות הפרימיטיבית של פעם, היכן הזמנים שבהם יכולנו לשקר ולנאוף בחופשיות מבלי להיתפס (או לפחות

האינטרנט / מועדון הלבבות הבודדים

האינטרנט הוא אותו יקום וירטואלי עצום ורב, שבלחיצת כפתור מחשב מחבר בין מיליוני בני-אדם, ברחבי העולם (האמיתי).

מאגרי מידע בלתי נידלים ו"אתרים" אלקטרוניים מכל סוג, יוצרים עולם חדש, חסר גבולות, שאין צורך בדרכון או בוויזה כדי לחדור אליו, רק במחשב תקין, מחובר לקו טלפון פעיל.

הכפר הגלובאלי נעשה קטן, קרוב ואינטימי יותר מרגע לרגע, היכרויות אינטרנט מובילות לחתונות אינטרנט, והשמחה רבה.

באתרי הצ'אט (פטפוט) שבאינטרנט, ניתן לנהל שיחות מסעירות עם אין ספור זרים מסתוריים, לצרכים רומנטיים ומיניים או סתם להפגת השעמום הקיומי.

האינטרנט מאפשר חפיפה מלאה – ניתן לשלוח ולבחון באמצעותו תמונות של המחזרים והמחוזרים למיניהם – אך גם דיסקרטיות מוחלטת, אם זה מה שההצדדים מעוניינים בו.

המשתמשים בשירותי הצ'אט הוירטואלי (או המצ'אטטים כפי שהם מכונים), יכולים להסתתר מאחורי שמות צופן, ואפילו מאחורי תמונות לא שלהם (ורבים השקרנים בתחום – מדוברי האמת הצרופה), להיעלם כלעומת שהופיעו, ועקבותיהם אינם ניתנים לאיתור (גן עדן – לטיפוסים בגדניים – או מנהלי חיים כפולים).

האינטרנט הופך בהדרגה – לסוכנות שידוכים פוסט-מודרנית עצומת מימדים, מועדון הלבבות הבודדים הגדול בעולם.

פרפרים רבים נלכדים ברשת, אך לא מעט נותרים חופשיים.

תמר ארצי

"החזרת לנו את הצחוק" ... ראיון עם הבמאי לסלי לאוטון

א. מ.: לסלי לאוטון, אתה מתארח בארץ ומביים את הקומדיה החדשה של ריי קוני, פרפר ברשת. זאת קומדיה, או אולי פארסה, ומה בדיוק ההבדל בין שני המושגים?

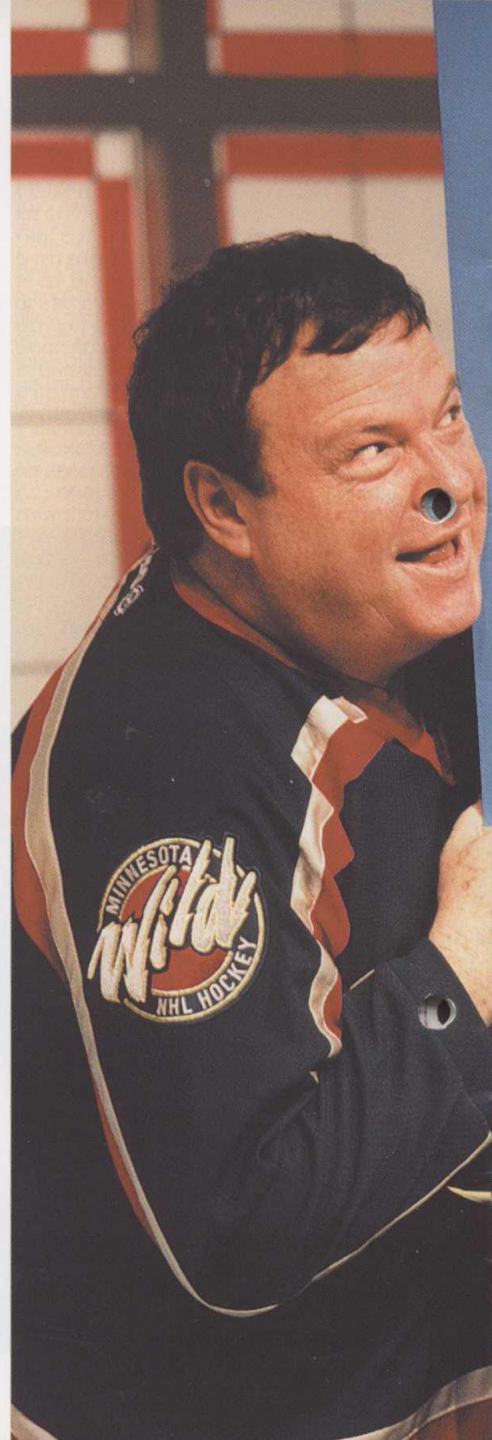
ל. ל.: טוב, ריי קוני קורא לכל המחזות שלו "קומדיות". אלה המבקרים שמתעקשים על המינוח "פארסה". אולי בגלל שלמחזות שלו, ל"קומדיות" האלה, יש מבנה כל כך מדויק, פורמלי...

א. מ.: סטראוטיפי?...?

ל. ל.: לא הייתי אומר. קוני הוא אמן המבנה, והמבנה המדויק שלו יוצר את הרושם שמדובר בעולם מכאני, ואני חושב שכשהם אומרים "פארסה" הם מתכוונים לזה. אבל זאת רק התדמית החיצונית, כי בהשוואה לפארסות הצרפתיות, למשל, הוא כותב תמיד על אנשים "אמיתיים", דמיות "בשר ודם". כל הטיפוסים המגמגמים והמטורפים האלה שאנו מכירים מהמחזות של פיידו - אמן הפארסה הצרפתי - אין להם דריסת רגל במחזות של קוני. אין אצלו קריקטורות. הוא מתייחס לדמויות שלו כאילו היו גיבורים ב"סרט מתח"! באמת, יש מרכיב אמיתי של "מתח" במחזות שלו, יש בהם מרכיבים דרמטיים-פסיכולוגיים. הם פועלים בדרך דרמטית. אלה רק התגובות שלהם שהופכות את העלילה למה שאני קורא "קומדיה", והמבקרים, אולי "פארסה". אלמנט חשוב אחר שעושה את ה"פארסה" זה הטיימינג המדויק, התזמון שבו כל תגובה חייבת להתבצע.

א. מ.: היו שאמרו ש"פארסה" הוא הז'אנר הדרמטי הכי לא אנושי, או לא מוסרי, שקיים. האם אתה מסכים לאמירה הזאת?

ל. ל.: נניח שכן. זאת עוד סיבה מדוע המחזות של קוני הם קומדיות ולא "פארסות". מה שחשוב זה שכשאני מביים, אני לא מביים פארסה. זה לא אומר לי כלום. אני מביים את המחזות האלה כי לקהל אכפת בהם מהדמויות. תמיד יש לפחות דמות אחת שלקהל אכפת ממנה, שהוא מזדהה אתה... אדם רגיל, פשוט, שמסתבך בשרשרת של מצבים, ושיעשה הכל כדי לשרוד ולצאת מהם בשלום. לגיבור של פרפר ברשת יש שתי נשים! אפשר לראות בו פושע! הוא אשם בביגמיה! אלוהים אדירים! ובכל זאת, אף אחד מהקהל לא רוצה בשום נקודת זמן לשלוח אותו לכלא בגלל זה, להיפך לכולם אכפת שהוא יצליח לפתור את הבעיה שלו.

א. מ.: איך זה קורה. בעצם?
ל.ל.: לאף אחד בקהל אין ספק לרגע אחד שהוא באמת אוהב את שתי הנשים שלו. הקהל, פשוט, מזדהה עם הדילמה שלו. זה כתוב בצורה הרבה יותר, אנושית מאשר ה"פארסה" הקלאסית.

א. מ.: אולי הדמויות של קוני משחררות את הצופים בקהל מהגבולות המוסריים שלהם?
ל.ל.: יש כאן קו עדין ואתה צודק. אני כבמאי מוצא את עצמי הרבה פעמים אומר לשחקן "אל תעשה את זה - כאן אתה חוצה גבול עדין מאוד, כאן אתה מפליל את הדמות שלך בעיני הקהל". בכלל, כדי לצחוק, הקהל צריך להרגיש ביטחון מסוים "שמותר לו", "שזה בסדר". ואני, כבמאי, חייב לדאוג שהוא יקבל מהר מאוד את הביטחון הזה, כי אנחנו הרי רוצים שיתחילו לצחוק אצלנו כמה שיותר מוקדם... זה הכל עניין של מינון ושל התייחסות נכונה, וזאת תמיד הבעיה הגדולה בבימוי קומדיה - הקו הדק בין צחוק לבין הגזמה.

א. מ.: איך ריי קוני בדיוק כותב את המחזות האלה? הוא בטח גאון, אם הוא מצליח לשבת בבית ולהגות במוחו את כל הדיוק המפליג והתיזומן הקפדני הזה...
ל.ל.: קודם כל, אני באמת חושב שהוא גאון. הוא תמיד אומר שכתלמיד בבית-הספר הוא היה רע בכל המקצועות, חוץ ממתמטיקה. אז הנה המקור לחוש המבנה המצויין שלו. אבל החכמה האמיתית של קוני היא ביכולת השכתוב שלו. הוא מנסה את המחזות שלו בסדנאות עבודה עם שחקנים ועם קהל. אני זוכר איך הוא ואני התהלכנו בגן שלו ימינה ושמאלה ותזמנו בדיוק נמרץ כמה תיקוח הפעולה הזאת וכמה יקח להגיע על הבמה מצד לצד, כדי שבדיוק בזמן הזה יקרה משהו אחר... חוץ מזה קוני יודע להיות מאוד אכזרי ביחס לכתובה של עצמו. מה שלא מקבל צחוקים, מה שלא "עובד", הוא חותך מהמחזה, בלי לרחם על עצמו.

א. מ.: אבל הרי מה שבאמת קובע מה "עובד" זה הצחוק של הקהל, וזה, בתהליך עבודה רגיל בתיאטרון מגיע בסוף...

ל.ל.: אצלנו זה לא ככה. אנחנו לא עושים שום החלטה לפני שאנחנו שומעים איך הקהל מגיב. אז אחרי סדנא של שבועיים-שלושה עם שחקנים אנחנו מוכרחים להגיע לקהל. אחרי שמונה הופעות ניסיוניות לפני קהל - שגם במהלכן הוא משכתב מערב לערב - הוא נוסע למקום כלשהו, מרוחק מלונדון, ושם הוא מציג את המחזה המשוכתב במשך שלושה שבועות. ושוב, גם שם הוא משכתב מערב לערב. שכתוב, שכתוב, ושוב שכתוב! אחרי שלושה שבועות שכאלה, הוא כותב את כל המחזה מהתחלה. ואז ההצגה יוצאת לתקופת הרצה מעיר לעיר. ורק אחר כך ההצגה, אולי, לא תמיד, מגיעה ללונדון לפרמיייה "רשמית". זה תהליך לא קצר. את פרפר ברשת פיתחנו בדרך הזאת במשך שנתיים וחצי, לא פחות!

א. מ.: והשחקנים מתמסרים לתהליך כזה?
ל.ל.: משחקן במחזה של קוני אנחנו דורשים שיבוא לחזרות בעמדה של "תלמיד". הוא צריך ללמוד איך לעשות את ההצגה. וכן, הוא צריך חוש תזמון מפותח במיוחד.

א. מ.: שום דמות במחזה הזה הרי לא באמת מבינה עד הסוף מה קורה, זה חלק מהקסם של התגובה הקומית שתיארת, אז אולי גם לשחקן עדיף שלא יבין לגמרי את כל המהלכים...

ל.ל.: אני תמיד מסביר לשחקנים שכאן הקהל תמיד יודע את הדברים לפני הדמויות. אני אומר להם, "כאן תדברו לאט, כי יהיה צחוק". והם אומרים לי, "אתה מקווה שיהיה צחוק". ואני אומר להם, "לא! כאן יהיה צחוק, כי זה בנוי שכאן יהיה צחוק!" בהפקה זרה, אם צחוק לא מגיע אני יודע שיש בעיה בתרגום. אני ביימתי את המחזות שלו בעשרים ושש מדינות שונות בכל העולם, ותמיד זה שלאגר! אבל אני תמיד שומר שהדמויות ישארו "אנגליות". זה מה שעובד. אי אפשר "לעבד" את המחזות האלה, כי הם מדברים על מעמד הביניים האנגלי, נקודה. וככה יש להתייחס לדמויות.

א. מ.: אבל נדמה לי שבישראל אתה התאהבת במיוחד. מה גורם לך לבוא אלינו פעם אחר פעם?

ל.ל.: הרומן שלי עם ישראל התחיל לפני עשר שנים. במשך הזמן פיתחתי מערכות יחסים נפלאות עם כל כך הרבה אנשים כאן. זה לא היה פשוט בהתחלה, סגנון המשחק המתבקש לא היה מוכר לשחקנים הישראליים, ולא קיבלו אותי כאן על שטים-אדום לפחות לא עד ליל הפרמיירה! מאז הם התרגלו... לפעמים שיטת "הסמון" כאן מוציאה אותי מדעתי, אבל בסך הכל יש לי רק זכרונות יפים מכל הפעמים הקודמות שלי כאן. יש לכם כאן דבר שקצת איבדנו באנגליה: קהל רחב, מגוון, שאוהב ללכת לתיאטרון. הקהל שלכם עדיין מאמין בתיאטרון. באנגליה הפכנו את התיאטרון בלונדון לתיאטרון לתיירים. אנחנו מתעלמים שם מהקהל וממה שהוא אוהב ורוצה, זאת בהחלט אשמתנו.

א. מ.: בכל זאת, אתה חוזר פעם נוספת ומוצא אותנו כאן בישראל בסיטואציה מאוד חריגה, מאוד חריפה מבחינה פוליטית. יש לדעתך מסר מיוחד שהמחזה הזה יכול להעביר לישראלים היום?

ל.ל.: התיאטרון שלכם לא השתנה בכלל בעשר השנים האחרונות, ואם כבר, הרי שהוא רק השתפר. אבל הקהל השתנה והמדינה השתנתה - אני בכלל מרגיש חלק מהתהליך שהמדינה שלכם עוברת, תאמין או לא, אני עוד זוכר את הקמת מדינת ישראל! זה היה אירוע היסטורי שהתרחש במהלך חי! אני חושב שאתם חיים כאן היום בתחושה חריפה של מאבק לחיים ולמוות. והתחושה הזאת מגבירה ומגרה את כל החושים. נדמה לי, שהקהל שלכם היום מגיע לתיאטרון עם חושים מחודדים יותר. חוץ מזה, נדמה לי שכאן זה המקום הראוי ביותר היום לעשות תיאטרון אסקפיסטי. בהצגה הקודמת שביימתי כאן, לפני שנה, מישהו מהקהל העביר לי מסר כזה: "תודה לך על שהחזרת לנו את הצחוק אחרי שבועות שלא צחקנו!" מה שמחזק את דעתי שיש נדיבות כל כך גדולה במחזות של קוני שמאפשרים לנו ליהנות מהם, פשוטו כמשמעו ובכל תנאי! אני מוצא בזה גדולה רבה וחום אנושי.

א. מ.: אני מודה לך על הראיון הזה!

ראיין: אבישי מילשטיין

אורי אבנר

החל את הקריירה המשחקית כילד, בטלוויזיה ובסרטים. בגיל 19 היה הבמאי הצעיר ביותר של משרדי פרסומת בטלוויזיה. לאחר מכן החל לעבוד בתיאטרון - קודם כל כשחקן - במסגרת הלהקות החשובות ברחבי בריטניה, ובכמה הפקות בווסט אנד של לונדון. הוא היה

השחקן הבריטי הראשון ששיחק את תפקיד המנחה במחזמר **קברט** ואת תפקיד בילי פליין במחזמר **שיקאגו**. הוא חזר לטלוויזיה והופיע כשחקן ראשי בעשרות סדרות ודרמות טלוויזיוניות ברחבי בריטניה, קנדה וארה"ב. ושוב בתיאטרון, שימש כמנהל האמנותי של חמש להקות חשובות כולל התיאטרון הלאומי הסקוטי באדינבורג, ביים בלונדון ובניו יורק

ושיחק / ביים בעשרים ושש ארצות ברחבי העולם. הוא היה שותף לניהול האמנותי של ריי קוני ב"**תיאטרון הקומדיה**" הלונדוני, בו זכה בשני פרסים ע"ש אוליביה ועבד בצמידות עם ריי קוני במשך עשרים שנה על פיתוח מחזותיו העיקריים. הוא הרבה לעבוד בבי.בי.סי כולל ההפקה שזכתה בפרס - **קדחת אביב** של נואל קאורד, שבה ביים את השחקנית ג'ודי דנץ' עם צוות שכולו כוכבים.

יחד עם ריי קוני שיחק את שני התפקידים הראשיים **בעל בריבוע** (עם הפקה זו ערך מסע הופעות גם בישראל ב-1999). הופיע בתפקיד הראשי גם בהצגות **זה רץ במשפחה** ו**טובים השניים** בווסט אנד של לונדון. שיחק בלמעלה מ-200 הפקות בתיאטרון ובטלוויזיה וביים 180 הצגות ומחזות-זמר במרוצת הקריירה שלו בת 40 השנים.

הצגות שביים בארץ: **חלון בלהות** (ריי קוני) 1992 בתיאטרון הבימה; **זה רץ במשפחה** (ריי קוני) 1992 בתיאטרון יובל; **אידיש לארוחה** (פייר וובר) 1995 בתיאטרון בית ליסין; **בעל בריבוע** (ריי קוני) 1998 בתיאטרון יובל; **הזוג המוזר** (ניל סיימון) 1999 בתיאטרון בית ליסין.

ריי קוני המחזאי

מחזאי, במאי, מפיק, שחקן ומייסד להקת תיאטרון הקומדיה.

ריי קוני, שידוע בארצו וברחבי העולם, כמחבר קומדיות, החל את הקריירה העשירה שלו בתיאטרון כנער בן ארבע עשרה. כשחקן צעיר, מתחיל, הופיע עם להקות

רפרטואריות שונות בהן הבשילה אמנות המשחק שלו. במרוצת השנים הרבה להופיע כשחקן במחזותיו באנגליה, בארה"ב ובאוסטרליה אך גם בהפקות רבות של מחזאים אחרים, כולל שנה אחת בהצגה המפורסמת **מלכות העכברים**. במקביל להופעותיו על הבמה ולעיסוקיו הפוריים כבמאי וכמפיק, כתב 15 קומדיות / פארסות שכולן הועלו על הבמה ותורגמו לכ- 40 שפות. כמפיק וכבמאי הוא אחראי ליוזר מ- 30 הצגות ומחזות-זמר.

במשך שנים רבות טיפח קוני את החלום של יצירת תיאטרון קבוע לקומדיה וב- 1982 השקיע את כל המשאבים שעמדו לרשותו בהגשמת החלום הזה - הקמת להקת תיאטרון שתקדיש את פעילותה האמנותית להצגת קומדיות. הוא אסף סביבו חבורה של כשלושים שחקנים מובילים, כותבים ובמאים, שהיוו את הגדעין הפעיל והיוצר של **תיאטרון הקומדיה**. ביתה של הלהקה היה בתיאטרון שאפטסבורי בלונדון בן 1000 המושבים, אבל הלהקה הופיעה גם בשישה תיאטרונים נוספים בוסט-אנד של לונדון. יותר מ- 40 הפקות הועלו במסגרת **תיאטרון הקומדיה** שבמקביל פעילה הלהקה גם בתחום הרדיו, הקולנוע והטלוויזיה. מחזותיו של ריי קוני: One for the Pot, Bang Bang, Beirut, Chase Me Comrade, My Giddy Aunt, Not Now Darling, Move Over Mrs. Markham, Why Not Stay for Breakfast?, There Goes the Bride, Run for Your Wife!, Wief Begins at Forty, Two into One, Out of Order, It Runs in the Family, Funny Money, Caught in the Net.

את חלקם כתב בשיתוף עם יוצרים אחרים, ביים את כולם וברחבם אך שיחק את התפקיד הראשי. בארץ הועלו המחזות **חלון בלהות** בתיאטרון הבימה 1992, **זה רץ במשפחה** בתיאטרון יובל 1992, **בעל בריבוע** בתיאטרון יובל 1998, **טובים השניים** בתיאטרון הקאמרי 2002. **חלון בלהות** ו**בעל בריבוע** מעובדים על ידו כטקסטים לקולנוע.

ריי קוני נחשב לכותב הקומדיות האנגליות המבריק והבולט ביותר בדורו. על מחזהו Funny Money כתב אחד ממבקרי התיאטרון הבריטים המחמירים ביותר: "ריי קוני הוא אוצר לאומי". התיאטרון המלכותי האנגלי כלל את שמו של קוני ברשימת מאה המחזאים החשובים ביותר של המאה העשרים. הוא נחשב לממשיך דרכם של גדולי כותבי הקומדיות והפארסות כמו המחזאים הצרפתים פיידו ולאביש והמחזאי הבריטי בן טראוורס, שהתפרסם בזכות הפארסות של האולדוויץ', להצלחת מחזותיו של קוני אין דומה על בימת התיאטרונים הרפרטואריים והמסחריים. קיימת הערכה שלמעלה מ- 100,000 (!) כרטיסים ממכרו ברחבי העולם להצגותיו.

אהוד אנוכי המתרגם

נולד במושבה בנימינה. בוגר בית הספר הריאלי העברי בחיפה, אוניברסיטת תל-אביב (אמנות התיאטרון) ואוניברסיטת קיימברידג' (ספרות אנגלית), אנגליה. עבודתו הראשונה בתיאטרון הייתה ב-1970, כשכתב את הנמסח העברי למחזמר שיער.

בין המחזות הרבים שתירגם מא: בתיאטרון בית ליסין: פשעי הלב, הרולד ומוד, מסעות עם דודתי, סילביה, מי מפחד מווירג'יניה וולף?

בתיאטרון באר-שבע: הלילה השנים עשר, אילוף הסוררת, דון ז'ואן, באופן יחסי, ציד מכשפות, מ. באטרפליי והמלאך הכחול.

בתיאטרון הקאמרי: מנהל הבית, אקווס, סוויני טוד, יוסף וכתונת הפסים המשגעת, עלובי החיים, לשבור את הציפוף, יחסים מסוכנים, הקמצן, אוליאנה, קופנהגן ומכתבי אהבה, (הצגה שבה הופיע על הבמה לצד רבקה מיכאלי).

בתיאטרון הבימה: בית ספר לנשים, טרטיף, קברט, חתולה על גג פח לואט, על עכברים ואנשים, זעקי ארץ אהובה, האחיות רוזנווייג, וסיפור הפרברים. בתיאטרון החאן: רומיאו ויוליה.

בתיאטרון גשר: אופרה בגרוש והליברטו להשטן במוסקבה.

ב-1973 כתב את המחזמר לילי גם (עפ"י מולייר), (מוסיקה: מתי כספי). ב-1978 כתב את האופרה בני בום (מוסיקה: קן גלובס). בתיאטרון חיפה ותירגם את שירי המחזמר **רמבטיקו** (2002).

בין הצגות הבידור שכתב: הטוב, הרע והנערה, הכל עובר חביבי וארץ טרופית יפה.

עורך ומגיש תכניות מוסיקה, בידור ואינטרברדי ובטלוויזיה מאז שנות ה-60.

הופיע על הבמה בהצגה ימי בנימינה שהייתה מבוססת על שיריו האישיים (עם חנן יובל), וכן במופע ברית עולם (עם מתי כספי) שהיה מבוסס על שיריהם המשותפים, הוא מופיע עכשיו עם רעייתו עופרה פוקס במופע המוסיקלי **שפה משותפת**.

אהוד נמור הוא חתן פרס ישראל בזמר העברי (1998). פיזמוניו ראו אור בארבעה ספרים: לא דברנו עוד על אהבה, יליד הארץ, אני אשתגע ומי ראה את באני? (בהוצאת י. שרברק); וכן בכתיסה אוספי שירים על גבי תקליטורים ובמילון מצויר בחרוזים לילדים (בהוצאת דניאלה דינור והקיבוץ המאוחד).

צאלאס הים מעצב התפאורה

היה מנהל מחלקת העיצוב באקדמיה המלכותית לתיאטרון RADA בין השנים 1963-1985. בשנות ה-70 הרבה לעבוד בתיאטרון הרויאל קורט. עיצב את ההצגה **בוסמן ולנה** ב-1970 - הראשונה מבין תשע הפקות עם המחזאי - הבמאי הדרום אפריקני אתול פוגארד.

דאגלאס הרבה לעבוד עם ריי קוני במסגרת "תיאטרון הקומדיה" ומחוצה לו, עבד גם עם התיאטרון השקספירי המלכותי, והתיאטרון הלאומי הבריטי. עיצב תפאורות להפקות האופרה האנגלית החדשה ולפסטיבל ווקספורד באירלנד.

הוא מרבה לעבוד מחוץ לאנגליה: דנמרק, קנדה, ספרד, ישראל. לפני כעשר שנים עיצב שני ציורי קיר לביתן הספרדי באקספו של סיביליה.

בארץ עיצב תפאורות להצגות: **חלון בלהות**, **בית הבובות** בתיאטרון הבימה. מקהלת **אי הסכמה**, **ועידת פיסגה**, **השחף** בתיאטרון באר שבע. **מיס דיזי**, **אידיוט לארוחה**, **סילביה**, **טוב** בתיאטרון בית ליסין.

ב-1983 זכה במילגת פולברייט כמרצה אורח באוניברסיטה של מינסוטה. בין עבודותיו הרבות והמגוונות חדר משחקים לילדיו של השולטן בהונאי בארמונו במידלסקס באנגליה. במרצת הקריירה העשירה שלו עיצב תפאורות לכ-500 הפקות בתיאטרון.

צ'יזי ג'ואן מעצבת התלבושות

בוגרת בצלאל במגמה לעיצוב קרמי. בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. עיצבה תלבושות להצגות בתיאטרון החאן, בתיאטרון באר שבע, בתיאטרון הבימה ובתיאטרון הקאמרי. לאחרונה עיצבה בתיאטרון הקאמרי את התלבושות **השחקן**, בתיאטרון הבימה **למדריך למטייל בוורשה** ובתיאטרון בית ליסין **לכולם היו בני**, **הזוג המוזר**, **קול קטן**, **על עכברים ואנשים**.

ראובן וואלך מעצב התאורה

בוגר קורס תאורנים בכירים של אוניברסיטת ת"א. עיצב תאורה להצגות ולמופעים ביניהם: **בוקר של שוטים** - תיאטרונטו '94 ועוד.

בתיאטרון בית ליסין - פעם אהבה גדולה, **קידוש**, **היורשת**, **מי מפחד מווירג'יניה וולף?**, **הזוג המוזר**, **מה הרומן הראשון שלי**, **עשו עליך פעם סרט?**, **מה עושים עם ג'ני?**

וכן הצגות ילדים ומופעים מוסיקליים שונים.

צאנזאס היג ציבי גואן האובן וואני

אלני אלריה סטנלי גרדנר

רציחות קטנות (האבא), מיס דייזי (בולי), חלון בלהות (ג'ורג' פיגדן), מסעות עם דודתי (דודה אוגוסטה), סוחרי התהילה (ברליו), אידיט לארוחה (פרנסואה פיניון), "אמנות" (איבאן), בעל ברבוע (סטנלי), מבזק חדשות (פרופ' שור), איסמעיליה (קריץ).

בטלוויזיה: שניים אוהזין (בר-אוריין), סיבת המוות רצח (שר המשטרה אפרים כץ).

דיבוב: דרדסים, באטמן, צעצוע של סיפור.

יוצא להקת חיל הים. בוגר ביה"ס למשחק R.A.D.A בלונדון. הופיע ב-Royal Court Theatre Upstairs וב-Open Space בלונדון. עבר לארה"ב והשתתף בכמה תכניות טלוויזיה בניו-יורק. חזר ארצה ומאז משחק בתיאטרונים: הבימה, באר-שבע, החאן הירושלמי ובית ליסין.

בין תפקידיו בתיאטרון: חקירה חוזרת בדבר מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק (פיזאני), מכולת (תנחום), כותרת ראשית (וולט ברנס), המשפט (עו"ד הולד), מקהלת אי הסכמה (דיוויד אפ-לואלן).

שלמה בר-לביט אבא

יליד ירושלים. חבר להקת "הצ'זבטרון" במלחמת העצמאות, ובוגר בית הספר הדומטי של תיאטרון הבימה. מאז 1949 שחקן בתיאטרון הלאומי הבימה, בו גילם כ-200 תפקידים במחזות קלאסיים, יהודיים, מודרניים ומקוריים. ב-1958-60 היה חבר בהנהלת הבימה וב-1976-78 שימש כמנהלה האמנותי. במשך השנים הופיע גם במחזות זמר ובהפקות של התיאטרונים הלא רפרטואריים ובשנים האחרונות בתיאטרון בית ליסין, התיאטרון העירוני באר-שבע והתיאטרון הקאמרי. כתב וביים עשרות הצגות ילדים, הופיע בתכניות רדיו וטלוויזיה רבות. הירצה והתראיין על אמנות התיאטרון וחיי השחקן בכל רחבי הארץ. זכה בפרסים רבים ומילגות וביום העצמאות תשמ"ז, שנת האמנויות, הדליק את משואת התיאטרון בהר-הרצל. בשנת 2000 הוענק לו פרס התיאטרון הישראלי על מפעל חייו בתחום המשחק, ובשנת 2001 יצאה לאור האוטוביוגרפיה שלו הנשמה התשיעית.

שירי צלא מרי סמית

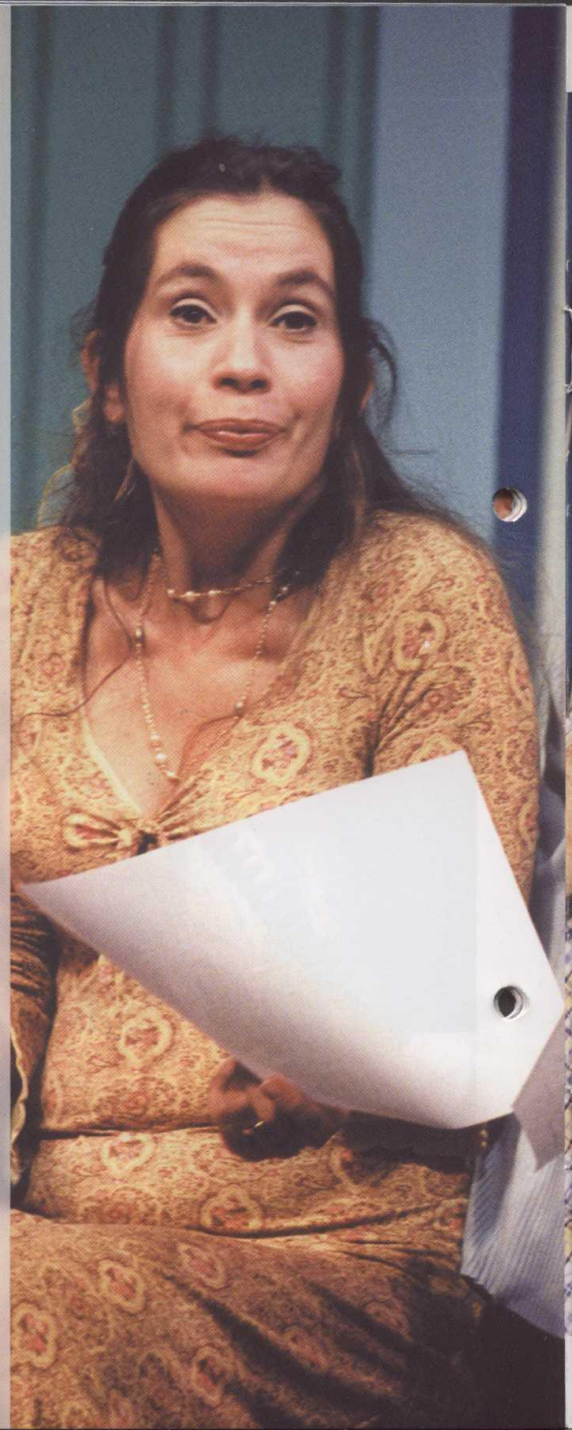
בוגרת מגמת התיאטרון של בית הספר ע"ש תלמה יליון. בוגרת בית הספר לתיאטרון של ז'אק לוקוק - פאריז.

שיחקה בתיאטרון: אובססיה - במסגרת פסטיבל אינדבורג 90 (משחק וכתביבה). הצגות שונות במסגרת **דומינו גרוס** (משחק, כתיבה ובימוי). הצגת הילדים **תעלומת קטטוס רפאל הקדוש** (משחק, כתיבה ובימוי). הצגת היחיד **דרמה קטנה** - פרס ראשון בפסטיבל תיאטרונטו '93: **קומדיה בסגנון חופשי** - פסטיבל ישראל '95 (משחק וכתביבה). בתיאטרון הבימה: במסגרת קבוצת הצעירים: **מנדראגולה, מלחמת אחים, מופע אימפרוביזציות**. בתיאטרון חיפה: **פירוק, דרמה קטנה, שלום ולא להתראות**, מופע האימפרוביזציות **אימפח**. בתיאטרון הקאמרי: **לכל השדים והרוחות**. שיחקה בקולנוע ובטלוויזיה: **עיניים שלי** מתוך סיפורים קצרים על אהבה. **אדוני השגריר, סיפורי ספינק'ה** עם ספי ריבלין. בימוי ועיבוד המחזמר **חנות קטנה ומטריפה** בתיאטרון העממי. **אל תגעו בסבתא** עבור פסטיבל הצגות הילדים חיפה, **לילה טוב בביה"ס למשחק ניסן נתיב ת"א, אלנבי בביה"ס למשחק של יורם לוינשטיין**. כמו כן כתבה וביימה 42 פרקים של סדרת הטלוויזיה **איצ'ה**. ביימה וכתבה **לספי**.

אורנה לב ברברה סמית

בוגרת האוניברסיטה 1989.
פעמיים זוכת פרס השחקנית המצטיינת
בפסטיבל עכו '89 - על תפקידה כיונתן, '96
על תפקידה כיונה וולך.
בתיאטרון בית ליסין: **מבזק חדשות, ארוחה
עם חברים, מה עושים עם ג'ני? שיחקה**
בתיאטרון החאן הירושלמי בהצגות: **לס מואה
ט'מה, רומיאו ויוליה, ועוד.** באנסמבל של
רינה ירושלמי: **המלט, וויצק.** בתיאטרון הקאמרי:
פולארד, קומדיה של טעויות, רצח.
הופיעה בתיאטרונטו '97.

סני ריבלין ג'והן סמית

בוגר בית הספר לאמנות הבמה בית צבי. ממייסדי תיאטרון החאן בירושלים בניהולו של מייקל אלפרדס. בין ההצגות בהן השתתף במסגרת החאן: **משרתם של שני אדונים, האידיוט, הצעת נישואין, מרתון, הפרוטוקולים הפרסים, וויצ'ק, דרמה לפסנתר, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, מלכוד 22.** בתיאטרון העממי: **אשתי ברירת קנס.** בתיאטרון בימות: **מסעות בנימין השלישי.** בתיאטרון אורות: **ערוץ 2, אגדת האחים גרייברג ובנים גידלתי ורוממתי.** בתיאטרון בית ליסין: **הקומיקאים.** בתיאטרון הבימה: **סוף ההתחלה.** בתיאטרון חיפה: **נעורי אדם.** השתתף במאות תכניות טלוויזיה, ביניהן: **ניקוי ראש, ערוגות החשק, בסדרה התזמורת עם ג'וליאן שאגראן** שזכתה במקום הראשון בתחרות וד הכסף בפסטיבל הטלוויזיה היוקרתית במונטריי - שוויץ, וכן בסדרות **איצ'ה וספי** ובתכנית הסטירה **מוצ'ש.** השתתף במאות תכניות ילדים בטלוויזיה, ביניהן: **רגע עם דודלי, הבית של פייטוק וזהו זה.** כיכב בסרטים: **השיגעון הגדול ובשועל בלול התרנגולות.** כיכב שנים בתשדירי הפרסום של הלוטו. בימים אלה משתתף במחזמר לילדים שלגיה.

טלי בן-יוסף ויקי סמית

בוגרת בית ספר לאמנויות הבמה בית צבי.
בין תפקידיה: קונסטנצה באמביאוס. בתיאטרון הספרייה:
יוסף וכותומת הפסים, משחקי פיג'מה.
זכתה במלגה ע"ש גיורא גודיק 2001.
זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

אורי אולמני גאבין סמית

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב 2000.
השתתף בהצגות: בתיאטרון הבימה: **המכשפה, אימהות**
הכיכר (תיאטרונטו). בתיאטרון הפרינג': **כלב צמר**.
בטלוויזיה: **שידורי מהפכה**, בעל בעל לב! **אהבה ממבט**
שני, הוא והיא, **תוף הלב של דינדין**, **איפצ'י ודיפצ'י**,
רק בישראל, **ניידת שידור**, **זאפ ל-1**, **תופסים ראש**,
קריאת כיוון, **אופרת הרוק אליעזר**.
הופיע בפרסומות רבות בטלוויזיה.

ת י א ט ר ו ן מנהל בית ליסין

מנהלת התיאטרון:

ציפי פינס

מנהל אדמיניסטרטיבי:

צבי ירון

דרמטורג התיאטרון:

אבישי מילשטיין

חברי הנהלה:

גרשון גלמן - יו"ר

משה וידמן

שלום חבשוש

קלמן גייר

דצה רפאלי

סלמן נתור

סמי בן-יעיש

מוטי שלה

עו"ד גיל אלוני

גדי אלפסי

דוד גלנוס

רחל תורג'מן

מוטי שמיט

נתי גלעדי

אייל ארד

ארז ביטון

מופיד סידאוי

רבקה בר-לב

שלום זינגר

אהרון זלר

צוות טכני:

מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר

מנהלי במה:

נחום רז, ברוך וידרה,

בוסי אופיר, ירון אלקלעי, סטן מרק

תאורן ראשי: ראובן וולנר

תאורנים: שוקי אבו-חצירה,

זאב נבון, אולג סטפנוב,

דולב ציגל, ניסים דלרייה,

ארז פלורנטין, טל רמון

מנהל מחלקת הגברה:

ג'ורא הרמן

הגברה:

עדי עטיה, תמיר אלפיה, רוני קרמר

יוני לביא, אורן פרי, ניר ארגמן

עובדי במה:

חאלד ג'אבארין, דני לוי,

סטיסלב סוויטקין, דניאל ברק,

דזי אורפז, דוד בן-גיגי

מנהלה

חשב התיאטרון: יוקי גורודנסקי

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור

מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר

מנהלת מח' מכירות:

עירית סוחוניצקי

מכירות בית:

שירית קרטה, שביט ליפמן

מנהלת מחלקת חינוכית:

ניצה שכנר

מנהל מכירות חוץ: יגאל הר-טל

מנהלת מח' מנזיים: לילך פנחס

שירות לקוחות: טל שני - וייסמברגר

מחלקת מנזיים:

דורית מוסבי, יהודית רוקבן

עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:

פנינה בריצמן

פרסום ויחסי ציבור:

אראלה בליזובסקי

קופאים: מיכל ספיר, תומר מקורי,

דליה לידור, שירה מאזה, שרה הורוביץ,

מאיה צעירי, מאיה בן-אבי,

חמוטל הוברמן, אפרת ארם, רות בן-דת.

אפרת מנור, אפרת ססינקין, עינב פרימו

חשבת שחר: שרה מאירוביץ

מנהלת חשבונות ראשית:

תלמה מסינגר

הנהלת חשבונות:

זוהר פורמן, טלי חובב, מירב כהן

מנהל טכני: יהודה גורודישץ

מנהל ייצור: רמי דקל

מנהל הפקה: אריה האובן

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, אציק סלחגי

מרכזיה:

דבורה אהרון, יוקי וייסמברגר

מנהלי הצגות

ארז שפר

אלן פיטלוק

אורנה דויטש

רונית זלוף

שולי קוטלר

פזית פפושדו-גול

מנהלת מח' הלבשה:

אביבה חזיק

מלבישות:

מיכל רוטמן, יוקי וייסמברגר,

שירילי רון, יעל כהן,

אראלה רוזנברג, גלי פרי,

עידית פרידור, טובי גבע,

מור כרמון

שחקני התיאטרון

לעונת 2002-2003

לפי סדר א-ב

אורי אומנותי

יונה אליאן-קשת

ליאור אילר

רון אלפרין

עידן אלטרמן

רוני בליץ

יוסי בנאי

טלי בן-יוסף

חגית בן עמי

שלמה בר-שביט

ששון גבאי

מרים גבריאלי

רבקה גור

צופית גרנט

מיה דגן

נתן דטרנר

תיקי דיין

עפרה דניאל

אילן דר

שירילי דשא

דליק וולניץ

שרית וינו-אלעד

ארז וייס

גיל וסרמן

מרים זוהר

יוסי טולדו

מיכל ינאי

אורנה כץ

ניר לוי

קובי ליבנה

טל מוסרי

שירי נדב

נטלי נאמן

יובל סגל

אברהם סלקטר

עפר סקר

אדוה עדני

גבי עמרני

יוסי פולק

נתנאל פוריאן

אורנה פיטוסי

חני פירסטברג

גיל פרנק

יצחק צוקר

אבי קושניר

אמיר קריאף

ספי ריבלין

דפנה רכטר

שרון שחל

הילה שיקמן

נעמה שפירא

להצגה זו

מנהל הצגה: אציק קריספין

מנהל ייצור: יואב מהרבי

מנהל טכני: אבי קובני

מנהל במה: אלי יוספי

עוזרת במה: עירית קראוס

אביזרים: חני בלקר

תפעול תאורה:

שמואל מור, זאב מוסקוביץ

תפעול סאונד:

אופיר ספיר, ניר רובין

מלבישות:

עינב אברג'יל, סוזי כהן

בניית תפאורה: אגף 5

הסעות:

אמינות בשירות, משה צמח

צילומים בתכניה:

אסנת קרסננסקי

עיצוב שער התכניה:

שמעון זנדהאוז

הפקה ועריכת תכניה:

אראלה בליזובסקי

עיצוב התכניה: נוטלסטודיו

תיאטרון בית ליסין
פועל בסיועם הכספי של
משרד התרבות,
המדע והספורט
עיריית תל-אביב-יפו.

תיאטרון בית ליסין,
רח' וייצמן 34
טלפון משרדים:
03-6941222-03,
פקס: 03-6919349
טלפון הקופה:
03-6941111/212/213

התיאטרון העירוני באר-שבע

הנהלת התיאטרון:

מנכ"ל ומנהל אמנותי - ד"ר רזי אמיתי
חשב ומנהל אדמיניסטרטיבי - עודד יצקן

הנהלה ציבורית:

אשר גרינבאום - יו"ר הועד המנהל
אהרון ידלין - חבר הועד המנהל
משה זילברמן - חבר הועד המנהל
אריאלה טרנר - חברת הועד המנהל
פיני בדש - חבר הועד המנהל
אלהו וויטובצקי - חבר הועד המנהל
נורית דרורי - חברת הועד המנהל
ריימונד אברג'יל, עו"ד גיזל אללוף,
ראומה גליסקין, ד"ר מרינה וולפסון,
שרה ליסובסקי, עליזה מנור,
ד"ר ישראל גרמן, אשר לוי, מאיר סהר,
ד"ר ניסים קוז, אריה קליינמן,
יוסי רייר, יוסף שריקי

חברי אגודת הידידים - מני זהב:

אבינועם ניר, אבנת מרים, אלדד
אסתר ומנחם אפרים ריקי,
אקרמן אתי ואורן, ארד שושנה
ויהודה, ארמון רוזי ואל, בן עליזה
ארנון, בר דוד חנה ויאיר, ברנטי
רירי וג'ינל, דאלי מלכה ואורי,
דגני אולגה, זגורי שרה ומשה,
יעקובינסקי אירית ודוד, לוצאטו
אסתר וכפיר, מזרחי ענת ורפי,
מימון סימונה ואריה, סבסקו
רודיקה, פורת נילי וחיים, פינגר
מאיה ונחום, קארס נורית וסיוון,
קצב רון, רואש דניאל ורוברט, רונן
טובה ויצחק, שגב אביבה ושלמה,
שוורץ גישה ושלמה, שטרייכמן
צילה וישראל, שכטר חני ויצחק

תודות: מנחם לב

בשיתוף:

מנהלה:

יועצת אמנותית - פנינה גרי
מזכירת התיאטרון - נעמי אלטר
מדור שחר - קטי טייב
הנהלת חשבונות - שרה כהן
מנהל אסטרטגיות שיווק ומכירות - דרור כהן
מנהלת השיווק - טאמי ונונו
מנהלת המחלקה החינוכית - אסתר ניב
רכזת פרסום, שיווק ויחסי צי - איריס רוזנטל
מחלקת מנויים - אילנית וקנין
קופאיות - שרונה גז, רעות כהן, תגר בנימיני,
ליאת וינברגר, לימור עבדו, סיוון זנה,
מירי אהרון
מנהל ייצור - יואב מהרבני
מנהל ל טכני - אבי קובני
מנהלי הצגה - איציק קריספין, שלמה לסרי
אחזקה - מרק פוזנר, רחל צנצאשילי

צוות טכני

מנהלי במה ראשיים - משה הראל, אלי יוספי
מנהל במה - אלי עטיה
צוות טכני - אריה לוצ'טו, מוטי ברהום, יורם אל,
רוני בלקר, דוד בינה
תאורה - שמואל מור, יצחק דוד זאדה, שמעון
זרחי, אורן חזן, זאב מוסקוביץ, מרי לרמן
קול והגברה - אופיר ספיר, ניר רובין
מחסן תלבושות - ציונה לוי
מלבישות - סוזי כהן, עינב אברג'יל
פאנית - רעיסה פודלובה
מתפרה - משה מילשטיין

יעוץ משפטי - קדם גנס ושות'
מבקר חיצוני - שכטר, מאס, קריספל
מבקר פנים - רח"ח דב גדות
יחסי ציבור - עטרה ישראלי עזריה, איריס רוזנטל

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 2 - 2 0 0 3

איסמעיליה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

דצמבר

מחזה ישראלי חדש
מאת אורן יעקובי
בימוי: קארין סיגל

אלטלנה

מחזה ישראלי חדש
מאת אלדד זיו ובבימויו

פרפר ברשת

קומדיה
מאת ריי קוני
בימוי: לסלי לאוטון

אני לא רפופורט

מאת הרב גרדנר
בימוי: מיטקו בוזקוב

שבר ענן

מחזה ישראלי חדש
מאת מרים קיני
בימוי: ציפי פינס

פיאף

מאת פאם ג'יימס
בימוי: לסלי לאוטון

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי וויליאמס
בימוי: אילן רובן

קידוש

מאת שמואל הספרי
ובבימויו

וריאציות על נושא מסתורי

מאת אריק עמנואל שמיט
בימוי: הלל מיטלפונקט

תשוקה

מאת פיטר ניקולס
בימוי: אילן רובן

להציל את איש המערות

אבי קושניר

מאת רוב בקר
בימוי: אלדד זיו

מכתב לנעה

מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: איציק ויינגרטן

מה עושים עם ג'ני?

קומדיה

מאת ר. ד. ווילד
בימוי: רוני פינקוביץ'

מיומנו של ישראלי שפוי

יוסי בנאי

מאת דורון רוזנבלום
בימוי: רפי קינן

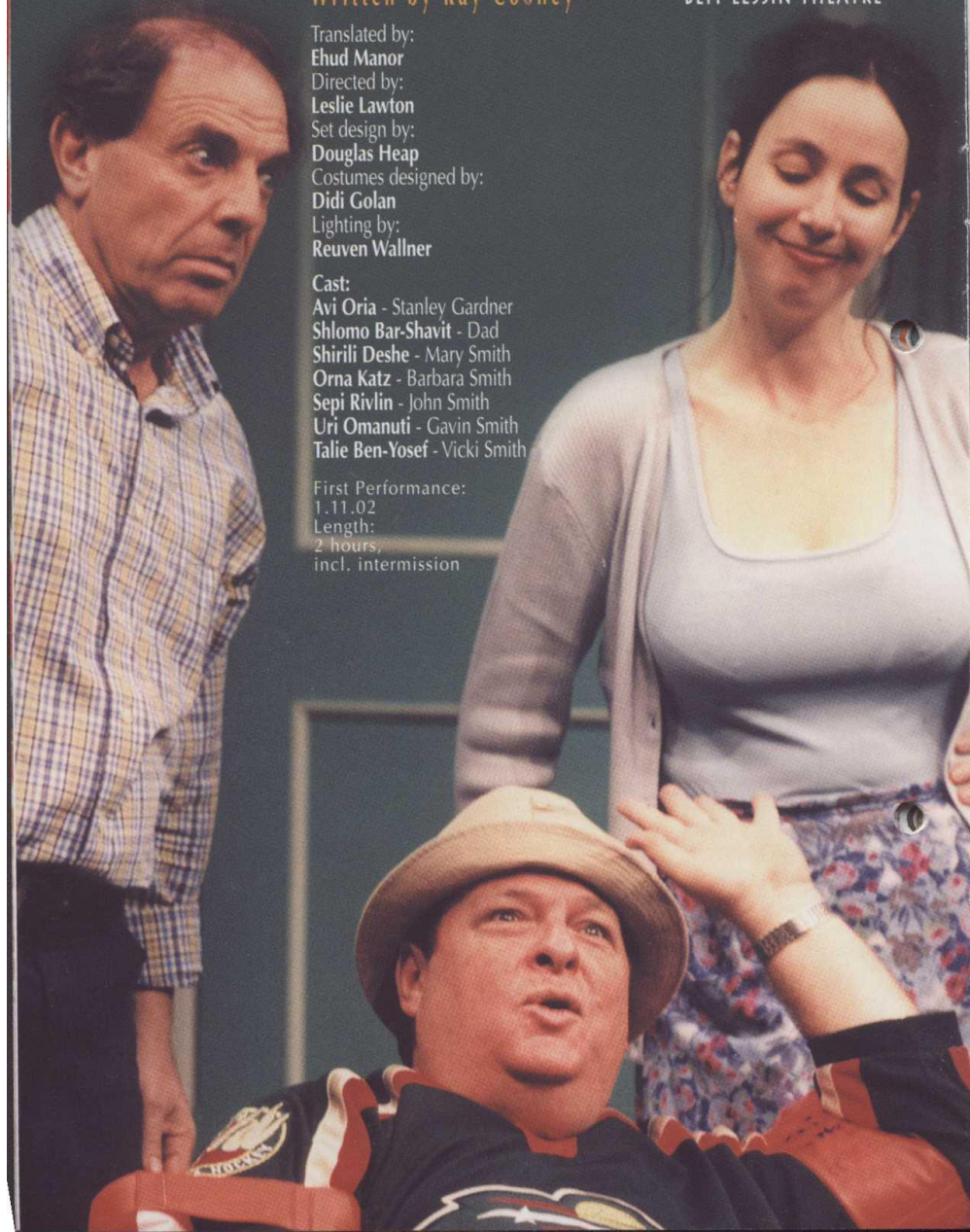
"CAUGHT IN THE NET"
Written by Ray Cooney

בית
BEIT LESSIN THEATRE

Translated by:
Ehud Manor
Directed by:
Leslie Lawton
Set design by:
Douglas Heap
Costumes designed by:
Didi Golan
Lighting by:
Reuven Wallner

Cast:
Avi Oria - Stanley Gardner
Shlomo Bar-Shavit - Dad
Shirili Deshe - Mary Smith
Orna Katz - Barbara Smith
Sepi Rivlin - John Smith
Uri Omanuti - Gavin Smith
Talie Ben-Yosef - Vicki Smith

First Performance:
1.11.02
Length:
2 hours,
incl. intermission

פרפר ברשת

תיאטרון
בית ליסין

התיאטרון העירוני
באר-שבע